

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201251
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6719201251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom 010 11 Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F., Q. č. XX/XX, zastúpená splnomocneným advokátom JUDr. Petrom Vachanom, LL.M., so sídlom Advokátska kancelária 010 01 Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, o zaplatenie 1.717,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen číslo konania 16Csp/20/2019-370 zo dňa 26.11.2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k.16Csp/20/2019-370 zo dňa 26.11.2019 vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia zamietol, **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania **m e n í** tak, že žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.
- III. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.717,46 eur, s povolením splácať ju žalobcovi v splátkach v sume 143,12 eur mesačne splatných vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením č i len jednej splátky má za následok splatnosť celej dlžnej sumy. Výrokom II. rozsudku súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol a výrokom III. rozhodol o trovách prvoinštančného konania a uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 63,50 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania žalobcu.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 1.717,46 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 30.11.2010 Zmluvu o bežnom účte č. 9742637001 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol účet č. X Účastníci uzavreli dňa 6.3.2012 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 1500,- eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 16,9 % ročne. Žalovaná opakovane porušovala zmluvu tým, že prekračovala

limit povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca v zmysle bodu 8.9 VOP účinných ku dňu zníženia limitu znížil žalovanej limit povoleného prečerpania na 0,- eur odo dňa 02.11.2018. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Vzhľadom na porušenie uvedenej zmluvnej povinnosti žalovanou žalobca zatvoril účet č. X Žalovaná suma 1.717,46,- eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Okrem toho podľa žalobných tvrdení v zmysle bodu 3.12 VOP účinných ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania si žalobca uplatnil aj sadzba úroku 28 % ročne pre nepovolené prečerpanie, čo podľa žalobného tvrdenia vyplýva z bodu 3.12 VOP (účinných ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania na 0,- eur) v spojení s Výveskou úrokových sadzieb, časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

1.2. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 708 ods. 1 a 2 a § 710 Obchodného zákonníka, v spojení s § 52 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských úveroch § 18 ods. 1 a 2, § 2 písm. m) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe zisteného skutkového stavu a jeho právneho vyhodnotenia dospel okresný súd k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových služieb č. 9742637001 zo dňa 30.11.2010, na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol bežný účet, ktorý žalovaná využívala v období od novembra 2010 do februára 2019 s tým, že na účet bola v tomto období pripísaná spolu suma 204.866,28 eur a vybratá spolu suma 206.583,74 eur, t.j. rozdiel predstavuje sumu 1.717,46 eur v neprospech účtu (debet). Na základe návrhu žalovanej zo dňa 06.03.2012 a konkludentného prijatia návrhu žalobcom došlo k uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní bežného účtu s debetným limitom 1.500,- eur. Preto súd prvej inštancie žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.717,46 eur.

1.3. Súd prvej inštancie však ďalej vyhodnotil, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo dojednanie zmluvných strán o práve žalobcu na sankčný úrok vo výške 28 % ročne v prípade nepovoleného prečerpania bežného účtu (dojednanie nebolo súčasťou zmlúv a výslovne ani predložených všeobecných podmienok); nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre jeho uplatnenie s poukazom na § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pretože nebolo preukázané, že žalobca oboznámil žalovanú s týmto úrokom v listinnej forme alebo na trvalom nosiči, za ktorý podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno považovať zverejnenie na internetovej stránke. Následne súd prvej inštancie s odkazom na zákonnú dikciu ustanovenia § 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch poukázal na dôvodovú správu k tomuto ustanoveniu, v ktorej bolo definované „trvanlivé médium“, ktorým sa rozumie „akýkoľvek nástroj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi uchovať informácie, ktoré sú mu osobne určené, a to spôsobom, ktorý umožňuje použitie tejto informácie v budúcnosti na účely, ktoré plní táto informácia a ktorý umožňuje nezmenené reprodukovanie uložených informácií (ide napríklad o CD alebo USB flash disky a nejde napríklad o email)“. Z tohto dôvodu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcom tvrdené zverejnenie informácie o výške úrokovej sadzby (28 % ročne) na svojej internetovej stránke nezodpovedá podmienke informovania spotrebiteľa na trvanlivom médiu. Podporne okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že ani v zmysle dôvodovej správy k ustanoveniu § 2 písm. f) zákona č. 266/2005 Z. z. sa za trvanlivé médium výslovne nepovažuje internetová stránka. V časti uplatneného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia preto okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4. V ďalšom bode odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie zdôvodnil povolenie splácania prisúdenej sumy žalobcovi zo strany žalovanej v splátkach (§ 232 ods. 3 druhá veta CSP) a to s poukazom na konkretizované príjmy, výdavky a ostatné záväzky žalovanej, ako aj na jej aktuálnu sociálnu situáciu, po zvážení ktorých okolností jej potom povolil splácanie splátok prisúdenej sumy s tým, že splátky nezasiahnu neprimerane ani do postavenia žalobcu, pretože pri splátke v sume 143,12 eur mesačne splatí žalovaná prisúdenú sumu do jedného roka.

1.5. Súd prvej inštancie v závere odôvodnenia rozsudku rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania podľa § 255 ods. 2 CSP, v spojení s § 262 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalobca nebol v spore v plnom rozsahu úspešný, keď neúspech v časti uplatneného úroku nebolo možné považovať len za neúspech v nepatrnnej časti predmetu konania (pre účely rozhodnutia o trovách konania súd vyčíslil uplatnený úrok ku dňu vyhlásenia rozsudku). Preto podľa pomeru úspechu strán v spore (81,75 % na strane žalobcu na základe úspechu v časti o zaplatenie sumy 1.717,46 eur, resp.

18,25 % na strane žalovaného na základe zamietnutia úroku po vyčíslení ku dňu rozhodnutia súdu v sume 383,39 eur) priznal súd prvej inštancie žalobcovi proti žalovanej nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 63,50 % (81,75 % mínus 18,25 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II., o zamietnutí časti úroku 28 % ročne z istiny a v rozsahu trov konania (výrok III.), podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. S argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, nakoľko sa domnieva, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Žalobca poukázal v prvom rade na skutočnosť, že uplatnený úrok vo výške 28% ročne si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/ a § 18). Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., naopak podľa § 18 ods. 1 tohto zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvalom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca argumentuje, že si túto informačnú povinnosť splnil a to odovzdaním VOP, Sadzobníka poplatkov a Vývesky úrokových sadzieb pri uzatvorení zmluvy o účte, zverejnením VOP, ako i výšky úrokových sadzieb na výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické, zverejnením VOP i výšky úrokových sadzieb na každom obchodnom mieste, zasielaním výpisov z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia a účtovaných úrokov a taktiež uvedením údajov v internetbankingu, do ktorého mala žalovaná prístup počas celého obdobia vedenia účtu. Na podporu svojich argumentov odvolateľ citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/197/2018, z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/4/2018, z rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/363/2018, 3Co/235/2018, 5Co/190/2018, 5Co/241/2018, pričom poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 v konaní Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej, v ktorej Súdny dvor vyslovil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES musia byť vyhotovené písomne alebo na trvalom nosiči. Následne opäť odvolateľ poukázal a citoval z konkrétnych rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Nitre a opätovne poukázal na obsah bodov 3.4, 3.8 a 3.12 VOP a Sadzobník a Vývesku úrokových sadzieb a na základe všetkých uvedených argumentov tvrdí, že sa v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku a nie je daná ani jej neprijateľnosť.

2.1. Žalobca odvolaním namietal aj výrok rozsudku o trovách konania (výrok III.), ktorým mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 63,50 %. Žalobca má za to, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Úroky sú príslušenstvom pohľadávky a pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Na podporu svojho stanoviska odvolateľ citoval z viacerých rozhodnutí všeobecných súdov. Vzhľadom na uvedené potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že napriek účtovaným poplatkom zmluva o bežnom účte uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ťarchu jej bežného účtu a ani ich výšku. Ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach a Sadzobník poplatkov a služieb žalobcu, na ktorý zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne zmluvne dojednané ustanovenia, ktorých obsah pred podpisom zmluvy by žalovaná mala reálnu možnosť ovplyvniť, a ako také spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech, ako spotrebiteľa. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu vykazuje znaky typizovanej a formulárovej zmluvy štandardne používanej žalobcom pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ku ktorej môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie. Pri jej kontrahovaní býva zo strany veriteľa v mnohých prípadoch využívaná neskúsenosť spotrebiteľa a moment jeho prekvapenia, čomu svedčí aj zapracovanie rôznych poplatkov do všeobecných zmluvných podmienok a následne do Sadzobníka. Sadzobník poplatkov banky zákonnú požiadavku individuálneho dojednania nespĺňa, pričom žalovaná na podporu svojho stanoviska citovala z rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.05.2018, sp. zn. 10Co/89/2018. Poznomenala, že informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaná ako spotrebiteľ však túto možnosť

nemala, keďže výška úroku, a v tomto prípade dokonca samotná povinnosť uhrádzať úrok, nebola uvedená v spotrebiteľskej zmluve (žalovaná poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010).

3.1. Okrem uvedených argumentov žalovaná citovala aj ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedla, že zmluvná podmienka s rovnakým obsahom, na základe ktorej si žalobca v prejednávanej veci uplatňoval svoj nárok na zaplatenie 28 %-ného úroku z nezaplatenej istiny - nepovoleného prečerpania, už bola rozsudkom Okresného súdu Košice zo dňa 29. novembra 2013, č. k. 36C/117/2013-55, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24. marca 2015, vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný a preto bolo jeho povinnosťou jednak zdržať sa uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich.

3.2. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje aj na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok Súdneho dvora v prejudiciálnom konaní v smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15 z 09. 11. 2016, žalovaná poznamenala, že z uvedeného nevyplýva, či Všeobecné obchodné podmienky alebo sadzobník poplatkov musia byť spotrebiteľom podpísané. Rozhodovanie v tomto smere prináleží podľa názoru žalovanej slovenským súdom, ktorých konštantná judikatúra vyžaduje oboznámenie sa so všeobecnými obchodnými podmienkami, čo však musí veriteľ preukázať. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V ostatnom sa žalovaná pridrižava všetkých doterajších vyjadrení a považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu za vecne správne a navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo vyjadrení k replike žalovanej uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a s tvrdeniami žalovanej sa nestotožňuje. Osobitne k námietke žalovanej, že zmluva o účte neobsahuje akékoľvek dojednanie o povinnosti platiť akékoľvek poplatky, žalobca poukázal na článok VI. ods. 4 zmluvy o účte a opakovane uviedol, že Všeobecné obchodné podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, s poukazom na rozhodnutie SD EÚ z 3.11.2016 vo veci C-42/15 a s poukazom na § 273 Obchodného zákonníka. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve a teda preukázateľne sa s ňou oboznámil. Žalobca poznamenal, že pokiaľ žalovaná nesúhlasila s podmienkami, nemusela zmluvu podpísať. Zvyšná časť vyjadrenia žalobcu tvorí citácia rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré podporujú názor odvolateľa a v ostatnom žalobca zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach.

5. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie úroku vo výške 28,00 % ročne zo sumy 1.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia zamietol podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok okresného súdu vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania odvolací súd podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

6. Ohľadom odvolacích dôvodov, týkajúcich sa výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol nárok žalobcu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 1.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia, je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ktorý ako odvolateľ namietal vecnú správnosť v tomto meritórnom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku, ktorým sčasti žalobný návrh zamietol. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie o nové, doposiaľ nepredložené a nevykonané dôkazy, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie (§ 384 a § 385 CSP).

7. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu a viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) sa zameril na skúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým nárok žalobcu v časti o zaplatenie úroku vo výške 28,00 % ročne zo sumy 11.717,46 eur od 08.02.2019 do zaplatenia zamietol a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. je vecne správne.

8. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd aplikoval na danú vec tak ustanovenia Obchodného zákonníka, no právne posúdil uplatnený nárok žalobcu ako spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a taktiež zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia posudzovaného zmluvného vzťahu. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie spotrebiteľského charakteru zmluvného vzťahu medzi žalobcom, ako bankou a žalovanou, ako spotrebiteľkou, nebolo spochybnené ani zo strany žalobcu. Je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie pokiaľ konštatoval, že zmluva o zriadení účtu bola uzavretá podľa ustanovenia § 708 ods. 1,2 Obchodného zákonníka a súčasne sa na ňu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Súčasne je nutné konštatovať správnu aplikáciu aj ustanovení osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery, konkrétne § 18 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

9. Podľa ustanovenia § 1 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania na 0 eur (ku dňu 02.11.2018), čím sa dostala žalovaná do právneho režimu prekročenia (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 20a až 20e, § 21 a 23, 25 až 27.

10. Prekročenie je definované v ustanovení § 2 písm. f/ citovaného zákona a to, prekročením je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Je tak zrejmé, že v danom prípade ohľadom sumy 1.717,46 eur ide o spotrebiteľský úver formou prekročenia, ktorý má na mysli ustanovenie § 1 ods. 5 tohto zákona.

11. Podľa § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

12. Podľa § 18 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o

- a) prekročenie,
- b) výške prekročenej čiastky,
- c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,
- d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania,
- e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

13. Ustanovenie § 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje pojem trvanlivé médium, ktorým sa v zmysle zákonnej definície rozumie každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

14. Východiskom spotrebiteľskej ochrany a legislatívne sledovaným cieľom osobitnej úpravy spotrebiteľských vzťahov je predpoklad, podľa ktorého sa spotrebiteľ, spravdla laik len s minimálnym, alebo úplne žiadnym právnym povedomím, ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a najmä s ohľadom na možnosť stanovovať a vopred definovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv, do ktorých spravdla spotrebiteľ ani nemá možnosť reálne zasahovať, prípadne

ich obsah individuálne ovplyvňovať. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že spotrebiteľ spravidla nie je na zmluvné rokovanie žiadnym spôsobom vopred pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia, nízke právne povedomie a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv a zákonom poskytnutej spotrebiteľskej ochrany je snaha prostredníctvom zákona vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany spravidla výrazne slabšej zmluvnej strany, ktorá uzatvárala právny úkon s nekritickou dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový a aj právny stav.

15. S dôrazom na dôsledné rešpektovanie práva spotrebiteľa, ako aj citovanej právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1 a 2, ukladajúcich povinnosť veriteľovi informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, je potom správny právny záver prijatý súdom prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo dojednanie zmluvných strán o práve žalobcu na sankčný úrok vo výške 28 % ročne v prípade nepovoleného prečerpania bežného účtu, keďže takéto dojednanie nebolo súčasťou zmlúv a výslovne ani súčasťou všeobecných zmluvných podmienok a ani splnenie zákonných podmienok pre jeho uplatnenie s poukazom na § 18 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje a prisvieďča záveru súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že žalobca oboznámil žalovanú s týmto úrokom v listinnej forme alebo na trvanlivom nosiči, za ktorý nemožno považovať zverejnenie na internetovej stránke, pričom súd prvej inštancie vychádzal zo zákonnej definície „trvanlivého média“ ako je obsiahnutá v § 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom na podporu svojho výkladu súd prvej inštancie čerpal z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu, v ktorej bolo definované „trvanlivé médium“, ako „akýkoľvek nástroj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi uchovať informácie, ktoré sú mu osobne určené, a to spôsobom, ktorý umožňuje použitie tejto informácie v budúcnosti na účely, ktoré plní táto informácia a ktorý umožňuje nezmenené reprodukovanie uložených informácií (ide napríklad o CD alebo USB flash disky a nejde napríklad o email)“. Z tohto dôvodu dospel súd k záveru, že žalobcom tvrdené zverejnenie informácie o výške úrokovej sadzby (28 % ročne) na svojej internetovej stránke nezodpovedá podmienke informovania spotrebiteľa (žalovanej) na trvanlivom médiu. S takýmto výkladom sa odvolací súd plne stotožňuje, pričom zdôrazňuje, že pokiaľ zákon vyžaduje trvalosť (trvanlivosť) nosiča požadovaných informácií pre spotrebiteľa, rozhodne sa nemožno stotožniť s argumentom žalobcu, že za trvanlivé médium, respektíve trvalý nosič informácií tak, ako ho definuje a požaduje Zákon o spotrebiteľských úveroch, je možné považovať jeho webovú stránku (hoci aj s historickými údajmi). Nemožno za trvalé médium označiť informácie, ktoré sú obsiahnuté na webovom sídle veriteľa, pretože jednak výlučne tento má právo disponovať svojou webovou stránkou, meniť jej obsah, upravovať informácie na nej zverejnené a obsiahnuté a najmä, má aj výlučne veriteľ právo prípadne aj svoju web stránku podľa svojej vôle a uváženia zrušiť a tým aj trvalo znemožniť a zneprístupniť údaje v nej obsiahnuté pre akékoľvek iné subjekty. Pokiaľ spotrebiteľ nemá skutočnú a reálnu (nielen hypotetickú) možnosť skutočne kedykoľvek a trvalo sa k zákonom požadovaným údajom a informáciám dostať a pokiaľ výlučne len na vôli veriteľa spočíva umožnenie prístupu spotrebiteľovi k týmto informáciám, nemožno mať za to, že bola splnená povinnosť veriteľa informovať na trvalom nosiči informácií o prekročení, výške prekročenej čiastky, úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania, iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov (ako to vyplýva z § 18 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch).

16. Pokiaľ žalobca argumentuje v odvolaní, že si túto informačnú povinnosť splnil a to odovzdaním VOP, Sadzobníka poplatkov a Vývesky úrokových sadzieb pri uzatvorení zmluvy o účte, odvolací súd uvádza, že tento argument neobstojí, pretože celkom zjavne zmluva o bežnom účte bola uzatvorená v inom časovom období, ako sa dostala žalovaná do právneho režimu prekročenia, resp. nepovoleného prečerpania účtu a pokiaľ aj boli poskytnuté spotrebiteľke VOP, sadzobník a ostatné dokumenty pri uzatvorení zmluvy o bežnom účte, boli to dokumenty účinné ku dňu 30.11.2010 a v čase, kedy sa žalovaná dostala do režimu nepovoleného prečerpania (od 02.11.2018), celkom zjavne už aktuálne neboli. Sám žalobca v žalobe si vyvodzuje nárok na úrok 28 % p.a. z dlžnej sumy z bodu 3.12 VOP účinných ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania, teda ku dňu 2.11.2018, ktoré nemohol odovzdať spotrebiteľke pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte dňa 30.11.2010.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti podporne poukazuje na relevantný právny názor obsiahnutý v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013: „ Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ „nevšímne“, teda nebude im venovať pozornosť. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu.“ Žiada sa zdôrazniť, že úprava tak podstatnej náležitosti zmluvy o úvere (nepovolené prečerpanie má povahu úveru), ktorou bez pochyb úrok z úveru je, len v obchodných podmienkach (a odvolací súd zdôrazňuje a poznamenáva, že aj to len úprava nároku na úrok, avšak už nie jeho konkrétnej výšky), ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, vyvoláva zásadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to výrazne v neprospech spotrebiteľa. Samotná výška tohto úroku 28 % ročne nevyplýva zo žiadneho zmluvného dokumentu, ktorý by bol zmluvnými stranami dojednaný a spotrebiteľovým podpisom verifikovaný, resp. zo žiadnej súčasti zmluvy o povolenom prečerpaní na účte. Podľa názoru odvolacieho súdu taká závažná náležitosť zmluvy o úvere (v danom prípade zmluvy o povolenom prečerpaní, respektíve neskôr v režime nepovoleného prečerpania) ako je výška úroku, má byť uvedená priamo v texte samotnej zmluvy a nie na inom dokumente. Konkrétna výška tohto úroku z nepovoleného prečerpania navyše nebola obsiahnutá ani len vo všeobecných obchodných podmienkach (na obsah ktorých aspoň zmluva odkazovala), ale len v Sadzobníku poplatkov pre fyzické osoby, v časti „Úrokové sadzby produktov“ - Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28%. Už z uvedeného, že konkrétna výška úroku, nebola obsiahnutá nielen v zmluve, ale ani vo VOP, ale len v sadzobníku, na ktorý ani zmluva neodkazovala a teda nemožno v žiadnom prípade tento sadzobník považovať za súčasť zmluvy, je potom zrejмый záver, že takýto úrok nebol súčasťou kontraktáčného procesu, spotrebiteľ o ňom nemal vedomosť z obsahu zmluvy, ktorú podpisoval, ani z obsahu VOP a nemožno tak mať za to, že by tento úrok bol dojednaný zmluvnými stranami, osobitne nie ako individuálne dojednanie so spotrebiteľom.

18. Taktiež pokiaľ žalobca namieta v odvolaní, že si splnil svoju informačnú povinnosť zverejnením VOP ako i výšky úrokových sadzieb na výveske na web stránke, k tomuto už zaujal odvolací súd názor v predchádzajúcom bode odôvodnenia rozsudku a opakovane zdôrazňuje, že nemožno mať za trvalé médium údaje, ktoré sú výlučne v dispozícii veriteľa, ktorý ich môže kedykoľvek meniť, dopĺňať, alebo úplne odstrániť. Taktiež nemožno považovať za splnenie tejto zákonnej povinnosti zverejnenie VOP a sadzobníkov o výške úrokových sadzieb na každom obchodnom mieste veriteľa, pretože jednak je ťažko mysliteľné, že na každej pobočke veriteľa sú vždy a trvalo k dispozícii komukoľvek všetky znenia VOP a sadzobníkov kedykoľvek o ne ohľadom akejkoľvek relevantnej doby spotrebiteľ požiada a jednak nie je splnenie povinnosti veriteľa informovať, ktorá je daná a uložená veriteľovi, tým, že veriteľ pasívne poukáže, kde by sa eventuálne spotrebiteľ mal dostaviť za účelom vyžiadania si týchto informácií.

19. Taktiež nemožno mať za to, že si veriteľ splnil zákonnú informačnú povinnosť zasielaním výpisov z účtu, z ktorých podľa tvrdenia žalobcu bola klientka informovaná o konkrétnej úrokovej sadzbe vo výške 28 % ročne v prípade nepovoleného prečerpania debetného zostatku na účte. Z predložených listinných dôkazov obsiahnutých v spise mal odvolací súd preukázané, že toto tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde, pretože žalovaná bola na každom výpisy z účtu informovaná vo výške limitu povoleného prečerpania, respektíve už o skutočnosti, že jej výška limitu povoleného prečerpania od 1. 11. 2018 je 0 eur, avšak ohľadom úrokov sa na výpisoch uvádza len oznámenie: „ Pri čerpaní do výšky toho limitu je úroková sadzba 19,90 % p.a. Nad uvedenú výšku sa k úrokovej sadzbe pripočíta úrok z omeškania vo výške 8,00 % p.a.“ Nikde vo výpisoch nie je zmienka o úrokoch pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % p.a. Taktiež pokiaľ žalobca v odvolaní argumentuje, že si zákonnú informačnú povinnosť splnil tým, že údaje o konkrétnej výške úrokov 28 % ročne pri nepovolenom prekročení limitu je obsiahnutá v internetbankingu, do ktorého mala žalovaná prístup počas celého obdobia vedenia účtu, ani táto procesná obrana odvolateľa neobstojí, a to opäť s poukazom na už vyššie prezentované názory odvolacieho súdu. Nie je predovšetkým splnená zákonná požiadavka trvalosti uloženia údajov a trvanlivosti média, ku ktorému má spotrebiteľ kedykoľvek a trvalo zabezpečený prístup, pokiaľ je v dispozičnej sfére žalobcu kedykoľvek klientovi prístup k internetbankingu mu zamedziť či znepřístupniť niektoré údaje a informácie. Taktiež je len v hypotetickej rovine, či skutočne každý klient banky (každý spotrebiteľ) má reálny prístup k internetu a či mal umožnené technické pripojenie na internetbanking,

prípadne či tieto elektronické služby banky aj skutočne reálne využíva a má o ne záujem. Pokiaľ to zákon výslovne ukladá ako povinnosť veriteľovi informovať preukázateľne a na trvanlivom nosiči (ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 18 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úverov), všetky uvedené spôsoby žalobcom tvrdeného trvalého informovania žalovanej o konkrétnej úrokovej sadzbe 28 % ročne pri nepovolenom prečerpaní limitného rámca celkom zjavne neobstoja. Možno potom aj podporne poukázať na obsah dôvodovej správy k ustanoveniu § 2 písm. m/ zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorú upriamil pozornosť aj súd prvej inštancie.

20. Odvolací súd však pre úplnosť považuje za potrebné nad rámec odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie uviesť aj nasledujúce právne významné skutočnosti:

21. V žalobe žalobca uviedol, že nárok na úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne si vyvodzuje z bodu 3.12 svojich Všeobecných obchodných podmienok, účinných ku dňu zvýšenia limitu povoleného prečerpania na 0 eur, takže celkom zjavne ide o Všeobecné obchodné podmienky vo verzii účinnej ku dňu 1. 11. 2018. Odvolací súd oboznámiac sa so Všeobecnými obchodnými podmienkami Prima banky Slovensko, a.s. s účinnosťou od 1. 11. 2018 (č.l. 47-70 spisu) však konštatuje, že predložené listinné dôkazy sú v rozpore so samotnými skutkovými tvrdeniami žalobcu, pretože bod 3.12. týchto konkrétnych všeobecných obchodných podmienok, na ktoré sa aj samotný žalobca odvoláva, žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo žalobcu na úrok z nepovoleného prečerpania, neobsahujú. Všeobecné obchodné podmienky žalobcu účinné od 1. 11. 2018 obsahujú v bode 3.13. ustanovenie: „Po dobu nepovoleného prečerpania musí majiteľ účtu platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu “.

22. Podľa ustanovenia § 52 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Podľa ustanovenia § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadost'učinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti.

24. Rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 36C/117/2013 zo dňa 29.11.2013 v skutkovo a právne obdobnej veci tento súd vo výroku III. predmetného rozsudku určil zmluvnú podmienku uvedenú vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko a.s., v znení: ... „Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu “ pre svoju neprijateľnosť za absolútne neplatnú.

25. Výrok predmetného rozsudku Okresného súdu Košice II, v ktorom súd určil podmienku obsiahnutú vo VOP totožného subjektu, ktorý vystupuje aj v tomto spore ako žalobca, na nárok na úrok z nepovoleného prečerpania pre jej neprijateľnosť z hľadiska spotrebiteľského práva ako neplatnú, sa týka taktiež predmetu daného sporu. S poukazom na citované zákonné ustanovenie § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka tak v dôsledku uvedenej skutočnosti vyplynula dodávateľovi - žalobcovi zákonom uložená povinnosť zdržať sa do budúcnosti používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými ďalšími spotrebiteľmi. Žalobca však svoj nárok zdôvodnil práve znením bodu 3.12 (správne má ísť o bod 3.13) Všeobecných obchodných podmienok Prima banky Slovensko, a.s. účinnými od 1.11.2018, obsahujúceho významovo totožné znenie vety „Po dobu nepovoleného prečerpania musí majiteľ účtu platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu “, z čoho je zrejmé, že pokiaľ bola skorším rozsudkom súdu vyhlásená obsahovo totožná zmluvná podmienka ako je uvedená v bode 3. 13 Všeobecných obchodných podmienok pre svoju neprijateľnosť za neplatnú a žalobca aj napriek tomu takéto znenie opätovne použil aj vo formulácii svojich Všeobecných obchodných podmienok Prima banky Slovensko, a.s. účinnými od 1.11.2018, celkom zjavne porušil tým svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo

zákonného ustanovenia § 53a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takémuto nároku z dôvodu rozporu so spotrebiteľným právom nemožno poskytnúť právnu ochranu a aj z toho dôvodu by súd takýto nárok žalobcovi priznať nemohol.

26. Odvolací súd zo všetkých uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým sčasti žalobu zamietol, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny, nakoľko žalobca sa nemohol domáhať voči žalovanej, ako spotrebiteľke, nároku, ktorý vyplýva z absolútne neplatného zmluvného dojednania, bez preukázania splnenia informačnej povinnosti vyplývajúcej z § 18 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a navyše pri preukázateľnom porušení zákonom uloženou povinnosťou dodávateľa zdržať sa používania súdom už raz vyhláseného absolútne neplatného zmluvného dojednania voči všetkým spotrebiteľom v obdobných veciach.

27. Odvolacie dôvody žalobcu sa týkajú aj výroku III. rozsudku o náhrade trov prvoinštančného konania. Odvolací súd, pokiaľ súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodoval podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu a neúspechu strán sporu, sa stotožňuje s odvolacím argumentom žalobcu, že súd nesprávne zohľadnil úspech žalobcu v časti istiny a neúspech v časti úrokov z tejto istiny. Súdom prvej inštancie nepostupoval správne, pokiaľ síce vyhodnotil procesný úspech žalobcu ohľadom istiny, avšak matematicky ho vyhodnotil v rozsahu 81,75 %, oproti neúspechu žalobcu v časti úrokov (neúspech v rozsahu 18,25 %), čomu potom zodpovedal celkový procesný úspech žalobcu v rozsahu 63,50 % (81,75 % - 18,25 %), pričom súd prvej inštancie pre účely náhrady trov konania vypočítal výšku úrokov ku dňu rozhodnutia súdu sumou 383,39 eur. Takýto „výpočet“ procesného úspechu či neúspechu strany sporu so súdom osobitne kapitalizovaným úrokom od požadovaného úročenia do momentu rozhodnutia súdu, však nezodpovedá ustálenej judikatúre všeobecných súdov. Úroky sú príslušenstvom pohľadávky - istiny, pričom pokiaľ boli uplatnené tieto úroky ako príslušenstvo istiny, netvorí samostatný predmet sporu a nejde ani o spojenie viacerých samostatných vecí (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 13/2014 zo dňa 29.10.2015). Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada.

28. Odvolací súd sa nestotožnil s postupom súdu prvej inštancie pri výpočte pomeru úspechu strán sporu, pokiaľ okresný súd výpočtami kapitalizoval žalobcom uplatnené príslušenstvo. Pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok z istiny) žalobca nevyčíslil vo svojej žalobe a úroky, ako príslušenstvo pohľadávky, neboli uplatnené ako samostatný nárok (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008). Pokiaľ teda žalobca v nároku na zaplatenie istiny bol úspešný v celom rozsahu, keďže súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v celej uplatnenej sume, je nutné konštatovať plný procesný úspech žalobcu v spore a náleží mu tak aj nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP výrokom II. zmenil podľa ustanovenia § 388 CSP tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne plne neúspešná strana v odvolacom konaní (opäť s poukazom na predošlú argumentáciu obsiahnutú v bode 28. odôvodnenia tohto rozsudku, kedy pri pomere úspechu a neúspechu jednotlivých strán sporu je nutné zohľadniť výlučne len istinu, nie príslušenstvo pohľadávky), je povinný zaplatiť žalovanej, ako plne v odvolacom konaní procesne úspešnej strane náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).